

L'agricultura i els objectius del MIL·LENI

Medi ambient i proveïment alimentari.

El mes d'agost de 2002 va tenir lloc a Johannesburg l'anomenada cimera de la Terra. La seva gestió va ser difícil atès el context internacional del moment. Però les Nacions Unides a través del seu Secretari Kofi Annan, posteriorment guardonat amb el Premi Nobel de la Pau, va jugar fort i va aconseguir que finalment s'aproveïssin els objectius del mil·lenni. No entraré en detalls sobre els acords, però si que a mode de resum podem dir que es van centrar sobre l'aigua, l'agricultura, la salut, l'energia i la biodiversitat, i es van marcar fites per cada un d'ells.

WEHAB

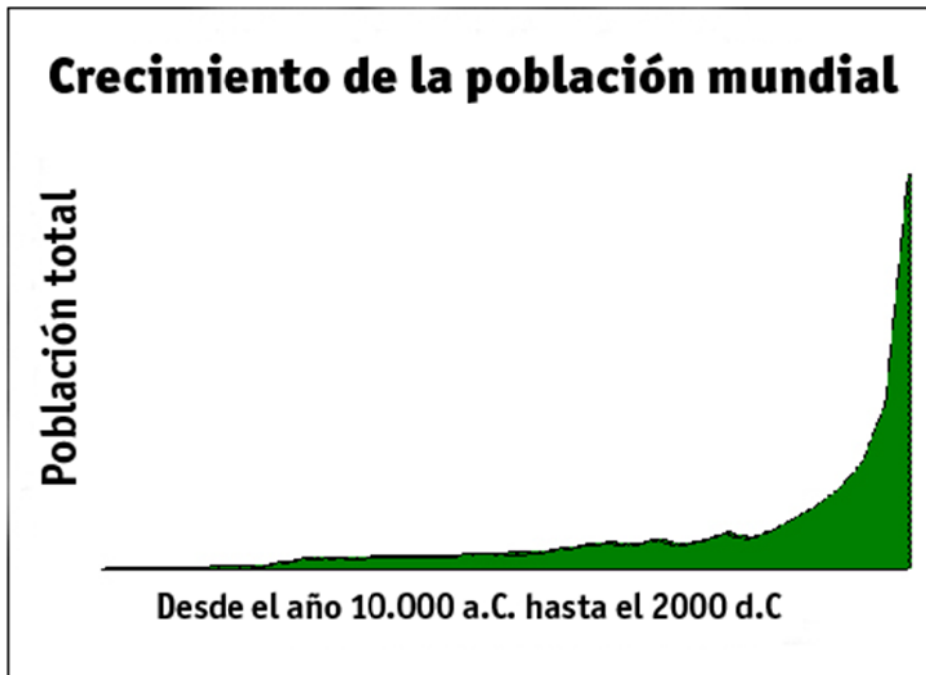
Malgrat que la cimera estava plantejada com a continuació de la d'Estocolm de 1972, la primera que va fer específicament a nivell mundial sobre el medi ambient, i en record de la que s'ha quedat establerta el 5 de juny com el dia de la Terra, i de la cimera de Rio de Janeiro de 1992; aquesta cimera, la del Sud d'Àfrica, no és va limitar exclusivament a temes mediambientals, sinó com es va posar de manifest, el medi ambient i la pobresa, són dues cares de la mateixa moneda.

Així no és estrany que un dels acords adoptats fos reduir en l'horitzó del 2015 a la mitat el nombre de persones que passen gana al món i lògicament aquí hi té molt a dir l'agricultura. Per la resta d'items, també es van fixar objectius de cara al 2015.

Ara l'ONU està en ple procés de revisió d'aquestes fites, i hi ha coincidència de que on més s'ha avançat és en la reducció de la fam al món. Això evidentment no vol dir tenir una població ben alimentada, sinó en que molta població ha passat a assolir el llindar dels mínims alimentaris.

El repte però no està assolit, continua. Com els hi deia medi ambient i pobresa son les dues cares de la mateixa moneda. Un dels principals problemes que té avui en dia el nostre planeta és el constant creixement de la població, i a més quan aquest increment demogràfic s'està produint en les àrees més sensibles. En llocs on reina la pobresa, l'escassetat de recursos, i on la continua pressió demogràfica fa que s'incrementin els desequilibris de la cadena tròfica, les tensions socials i els conflictes polítics.

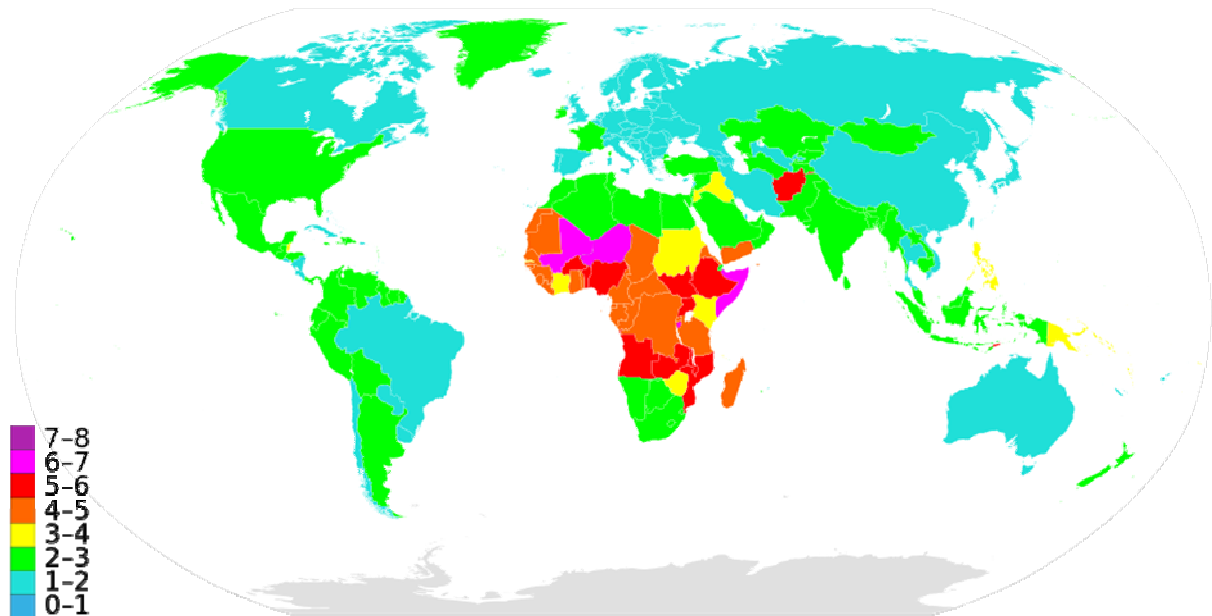
Aquest creixement més que exponencial de la raça humana ha tingut lloc especialment en els últims anys. Si al començament del segle XIX no arribàvem als 1000 milions de persones, a principis del segle XX ja érem 1500, i al començament de l'actual 7000 i està previst arribar als 9.000 a mitjans d'aquest segle.

És evident que el progrés econòmic, científic, tècnic, sanitari, les condicions de vida, etc. han permès aquests increments espectaculars de població que s'alimenten pels dos extrems; baixa constant de la mortalitat infantil, i també de les dones al donar llum, i l'increment de l'esperança de vida creixent de manera sostinguda per la prolongació dels anys viscuts.

Sense necessitat de donar la raó a Thomas Malthus, quant pronosticava que l'increment de la població posaria en crisi la capacitat alimentària de la terra, Tanmateix aquestes tendències poden posar en crisi la pròpia dinàmica dels sistemes vius, sent el canvi climàtic un dels seus màxims exponents.

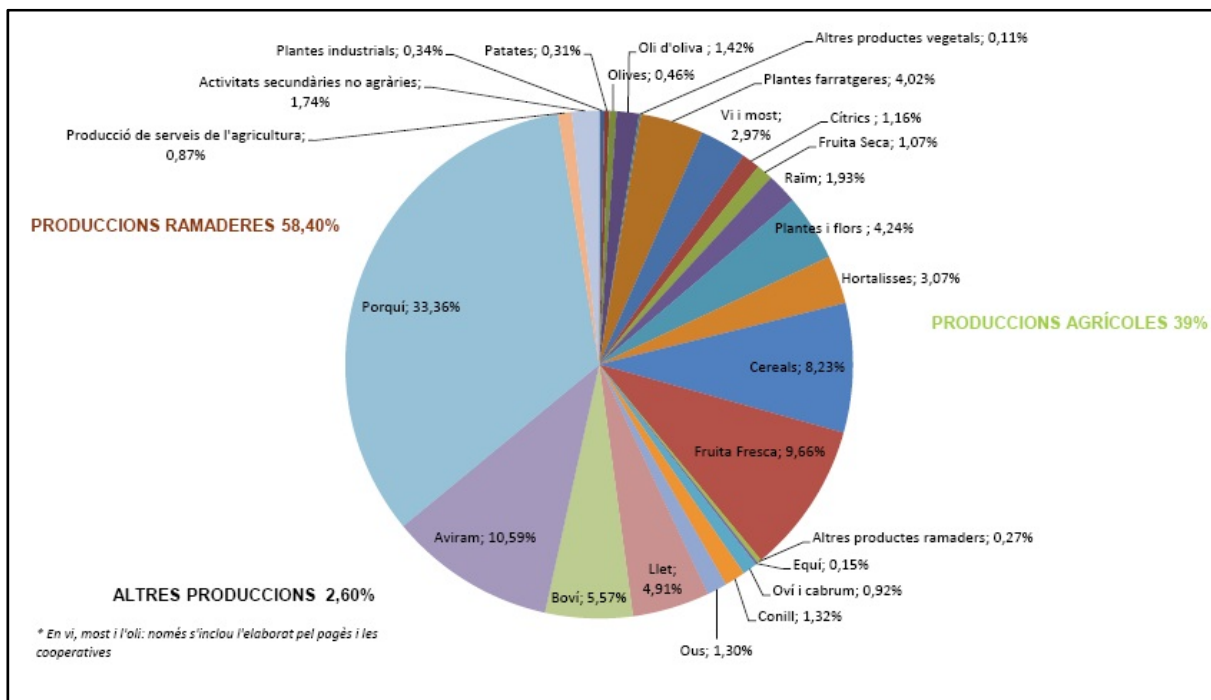
Però si dels avanços en tots els camps ens han dut a tenir aquest món superpoblat, també en la innovació i la cultura trobarem possibles solucions i de fet la pròpia ONU preveu una inflexió del nombre d'habitants cap a finals d'aquesta centúria, a partir de factors tals com l'educació, la incorporació de la dona al món laboral, la concepció responsable i d'altres fets que ja s'estan produint en els països del nostre entorn.

En qualsevol cas, tot i defugint de les teories catastrofistes, estem davant de la previsió d'una població de 9000 milions d'habitants a l'any 2050. A més, una població irregularment distribuïda on ja actualment la mitat de la població es per primera vegada en la història urbana i que es preveu que arribarà a finals d'aquest segle a les 2/3 parts i amb un pes creixent a les zones menys desenvolupades. Per tant, i com a primera conclusió, si aquest creixement de la població, ara per ara, es imparabile i cal garantir per a tota la població uns mínims adequats en qualitat nutricional, haurem d'incrementar la nostra producció d'aliments, tal com ens proposa la FAO, ja sigui per solidaritat, o per pur egoisme, a fi de reduir riscos estratègics en el proveïment i a fi evitar tensions socials i polítiques que acabin afectant-nos.

Catalunya avui front al proveïment alimentari

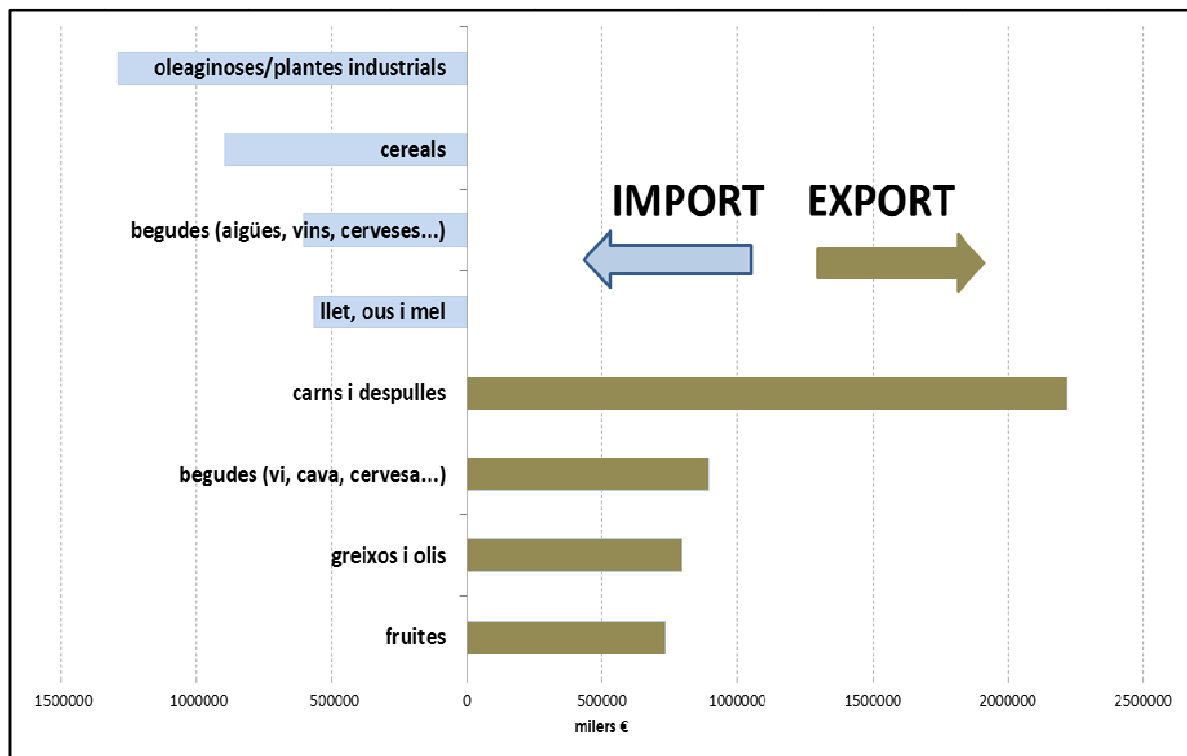
Com vostès saben Catalunya, des del punt de vista agro-ramader és una gran productora d'aliments, però també una gran consumidora d'inputs d'importació de matèries primeres. Com a característica diferenciada d'Europa i d'Espanya, Catalunya és bàsicament ramadera, la qual producció representa el 58,4 % de la Producció Final Agrària (figura 1).

Aportació sectorial a la PRODUCCIÓ FINAL AGRÀRIA 2013

Aquesta activitat ve recolzada per un gran mercat interior consumidor cada cop més exigent, i que a mesura que la seva economia ho permet aposta més pels productes de proximitat, però aquesta demanda pròpia per si sola no explicaria el nostre model productiu. Aquest compta amb una potent indústria agroalimentària que transforma i comercialitza aquesta matèria primera. De fet com vostès saben s'ens considera el segon clúster agroalimentari d'Europa.

Si donem un cop d'ull a la balança exterior catalana veuran que pel conjunt d'aquesta activitat importem 8.547 Milions d'euros i exportem 8.038 Milions d'euros. Això vol dir que la taxa de cobertura de comerç exterior és el 94,04 %, molt propera a l'equilibri, però amb continguts molt diferents entre importacions i exportacions. De forma resumida podríem dir que Catalunya importa cereals, soja i altres oleaginoses i llet i exporta carns, elaborats carnis, vi, cava, oli i fruita. De fet, simplificant, comprem la terra i l'aigua que no tenim en forma de cereals i soja, aquí transformem aquestes primeres matèries en productes de major valor afegit com la carn i els seus elaborats, els quals exportem en part. Com a resultat Catalunya s'apropa a l'equilibri de la seva balança comercial alimentària. Tanmateix amb un elevat desequilibri de la balança estrictament agrícola, la qual té una taxa de cobertura de 46,02 % fet que suposa un cert risc en el proveïment estratègic d'aliments.

Exportació i importació dels principals productes comercialitzats

Si passem d'una foto fixa a una visió més dinàmica observem que en els darrers anys, anys de la tant temuda crisi, l'activitat comercial exterior no tant sols no ha baixat, sinó que ha tingut un fort increment. Per tant podem afirmar, que ha estat un dels pocs sectors resilient a la davallada econòmica d'aquests darrers anys, i no tan sols això, sinó que ha incrementat el seu pes en el còmput de la nostra malifeta economia.

Arribats a aquest punt m'atreveiria a fer una segona reflexió: La fortalesa del sector agroalimentari català prové de la combinació virtuosa entre mercats locals amb productes de proximitat i de la participació en els mercats globals, gràcies a una positiva relació entre imputs produïts i productes transformats, és a dir productors i transformadors, tant pel que fa a les compres o importacions com a les vendes o exportacions.

Vers una agricultura de qualitat orientada al consumidor

Fins ara he parlat de quantitat, de la necessitat de produir aliments. He dit que creia que teníem que utilitzar al màxim els nostres recursos productius d'acord amb la nostra realitat i el nostre entorn, fortament globalitzat, atenent a una doble orientació comercial, el de productes de proximitat i la projecció vers els mercats exteriors.

Doncs bé, estudis fets, per exemple, per la FMR o pel professor Abel Mariné, indiquen que els nostres consumidors tendeixen a identificar cada vegada més alimentació amb salut i exigeixen, alhora, respecte al medi ambient. Si això és així s'obre tota una línia de treball que va des de canvis en el sistema de conreu, fins a la producció de productes elaborats més diferenciats en funció de les edats o productes més funcionals, segments productius que tenen major valor afegit i major rendibilitat. Sobre això la indústria alimentària ja ens en ofereix clars exemples.

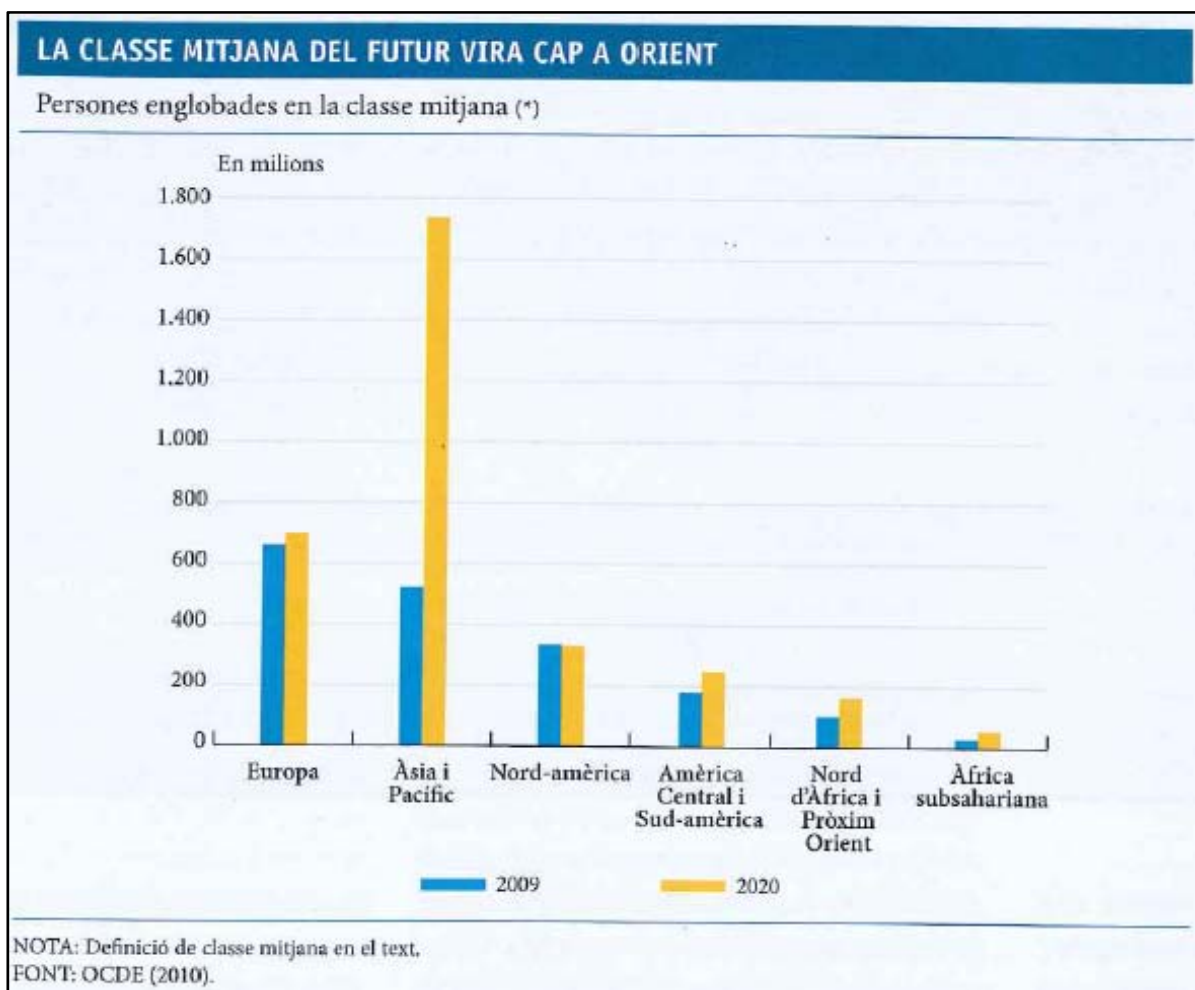
Perquè això continuï sent així vol dir, per una banda, més inversions en I+D o innovació i, també, una superior traçabilitat que tendirà, con ja s'està veient, a una agricultura més contractual de cara el futur, precisament per garantir la homogeneïtat de la producció. Val a dir que aquí es comença a veure un moviment de petites empreses o comercialitzadors per sortir de minifundisme en que ens

trobem i omplir aquest enorme GAP que hi ha , i permeti'm l'exemple, entre la cistella ecològica i la gran distribuïdora.

I on és el consumidor?

La teoria econòmica ens diu que per els primers increments de tram de renda disponible hi ha una molt alta elasticitat pel que fa al consum alimentari que va davallant a mesura que aquell nivell de renda va creixent.

Si anem més enllà en les nostres fronteres hi ha un estudi publicat per la Caixa que per a mi és molt significatiu. Es tracta del creixement de les classes mitjanes al món en els propers anys on pot observar-se l'estancament de les classes mitges a Europa i Nord-Amèrica i l'impuls espectacular a Àsia i Pacífic.

Les classes mitjanes al món

Crec que no cal donar massa explicacions del que això significa a nivell de consum i de mercats. A casa nostra ja ho vam viure, al passar d'una economia autàrquica a finals dels 50, primers dels 60, al desenvolupament dels anys següents amb la formació d'una classe mitjana que desitjava incrementar el consum i alimentar-se millor. No és estrany que aleshores per respondre a aquella demanda, des de Catalunya i des de membres d'aquesta il·lustre acadèmia hi innovessin introduint el concepte de la ramaderia intensiva que tants bons resultats ha donat a nivell econòmic i a nivell d'equilibri territorial, ja que ha permès consolidar moltes empreses, i no cal oblidar que un país amb una classe mitjana

forta, comporta també estabilitat política, la qual cosa converteix al país en un soci seriós a l'hora de fer-hi negocis.

Podrien concloure doncs que, a nivell interior, anem cap a una concentració de l'oferta, que alhora promourà una diversificació de productes transformats i una recuperació de productes autòctons. I, a nivell exterior, admetre que el món està canviant ràpidament, que per tant també ho fan els mercats. Tenim, així, una nova realitat que hem de saber aprofitar si volem continuar sent un gran clúster agroalimentari.

Segre

19/02/2015

BALANÇA COMERCIAL

Les exportacions lleidatanes retrocedeixen el 2014 un 1,9%

www.diaridegirona.cat

Diari de Girona

Els mercats asiàtics porten les empreses gironines a un nou rècord exportador

20.02.2015 | 07:25

Tenim doncs davant oportunitats, però també tenim reptes i alguns d'ells propers de la nostra idiosincràsia i de la europea en general.

Però també en tenim d'interns i em referiré només a dos d'ells.

Energia i proveïment alimentari

Un d'aquests reptes es refereix a l'energia. En aquest sentit Europa ha fet una forta aposta per les energies renovables, sobre tot per dos motius: perquè són les que menys contribueixen al canvi

climàtic i perquè l'actual UE es fortament deficitària d'energies fòssils. I aquest és un punt feble europeu especialment rellevant a nivell econòmic, però també d'independència política.

Com vostès saben el creixement econòmic dels últims segles s'ha basat en gran part en una energia fòssil abundant i barata, i controlar i assegurar aquests mercats ha estat una de les preocupacions estratègiques de les grans potències.

Però ara, això està canviant ràpidament. Fins fa pocs anys la preocupació més immediata era saber si ens trobarem en el pick-oil. Es dir en aquell punt on la demanda, la necessitat de consum es superior a les noves reserves. Moltes veus s'aixecaven pronosticant el fi de les existències i el col·lapse energètic. Això, l'Agència Internacional de l'Energia sempre ho ha desmentit. El pick-oil es referia a la continuació d'energia abundant i barata. Però d'energia fòssil en queda molta, el que és una altra cosa a quin preu, ja que es tindria d'anar cap a extraccions més complicades. Les bosses marítimes en són un bon exemple.

Com sempre exposa el nostre principal especialista en aquests temes, el catedràtic Mariano Marzo, de fet hi ha 3 punts a tenir presents: l'econòmic, l'energètic i l'ecològic. Quina energia volem?, a quin preu?, i amb quines conseqüències ambientals?. I això és una decisió de cada societat, és a dir una opció política.

Perquè els hi deia això, doncs perquè Espanya, espentejada pel monstruós dèficit tarifari, mai clarament explicat, ha optat per la via d'abandonar el recolzament, en molts casos injust i injustificable a les energies renovables, es cert i però en aquest tema ha passat del tot al no res.

Si hem de confiar bàsicament en les energies fòssils tradicionals, aquestes aniran a la llarga a l'alça. No serà solament per raons de majors costos d'explotació, sinó perquè també hi ha un risc polític al trobar-se les grans reserves de petroli i gas en països conflictius.

Consum d'energia primària a Catalunya

Segons les dades del 2007^[3]

Origen	Proporció al total d'energia primària
Carbó	1,1%
Petroli	48,2%
Gas natural	24,9%
Energies renovables	2,8%
Nuclear	19,7%
Altres	3,3%

Però això que té a veure amb l'agroalimentació? Des que s'han impulsat els agrocarburants, i l'ús d'agroquímics, fertilitzants, hi ha una correlació directa entre els preus de l'energia i els preus de les matèries primeres agroalimentàries. Uns preus d'energia i dels aliments bàsics en augment –com a tendència a llarg termini- afecta especialment al sector agrari català. D'una banda, el primer sector

agrari nostre és el de la ramaderia intensiva, absolutament depenent dels aliments bàsics i, a més, n'és la base del important clúster agroalimentari. I el preu de l'energia grava les produccions agrícoles de regadiu, ja que els hi cal energia per elevar i donar pressió al reg. Així un cost d'energia elevat redueix la competitivitat de les nostres produccions agràries. Aquí tenim doncs un gran repte de futur.

Tots sabem com han reaccionat els EEUU, que han optat obertament pel Fracking i, conseqüentment, han optat per prioritzar dos dels vèrtex del triangle que ens senyala el professor Marzo, molta energia i barata, sacrificant el tercer, el mediambiental.

Vostès poden pensar que és l'opció d'un país i que a Europa no li afecta. Doncs mirin, EEUU ha passat de ser importador net de petroli, a ser un país excedentari. Com a conseqüència la seva indústria beneficia d'uns preus inferiors als dels mercats internacionals i per tant és més competitiva, no en va el país està vivint un procés de re industrialització. Alhora redueix la responsabilitat d'EEUU com a gendarme mundial dels recursos petrolers del Planeta, que tants mals de cap li ha costat. Ara passa aquesta responsabilitat als seus competidors. I aquí tenim també part de l'explicació a l'actual davallada de preus energètics. La guerra per controlar mercats i enfonsar la tècnica del Fracking al fer no amortitzables les inversions necessàries.

Amb això no vull dir que em posicioni, ni molt menys, a favor d'aquesta tècnica, que Catalunya recentment s'ha rebutjat, però sí que cal tenir present, en el moment de fer anàlisis macroeconòmiques, les diferents estratègies i controvèrsies que les envolten.

Certament, per una via o altra, cal que avancem vers un model energètic propi, pactat entre els principals agents econòmics, socials i polítics. I malauradament no tenim, cada govern que canvia a Madrid es veu amb la necessitat de canviar el model energètic, i també l'educatiu i així no anem enlloc. França i Alemanya per exemple ho han fet apostant per models diferents, però amb un ampli consens social i polític en cada cas i durable en el temps.

El segon aspecte que els hi volia comentar, és el tecnològic.

Tecnologies del segle XXI

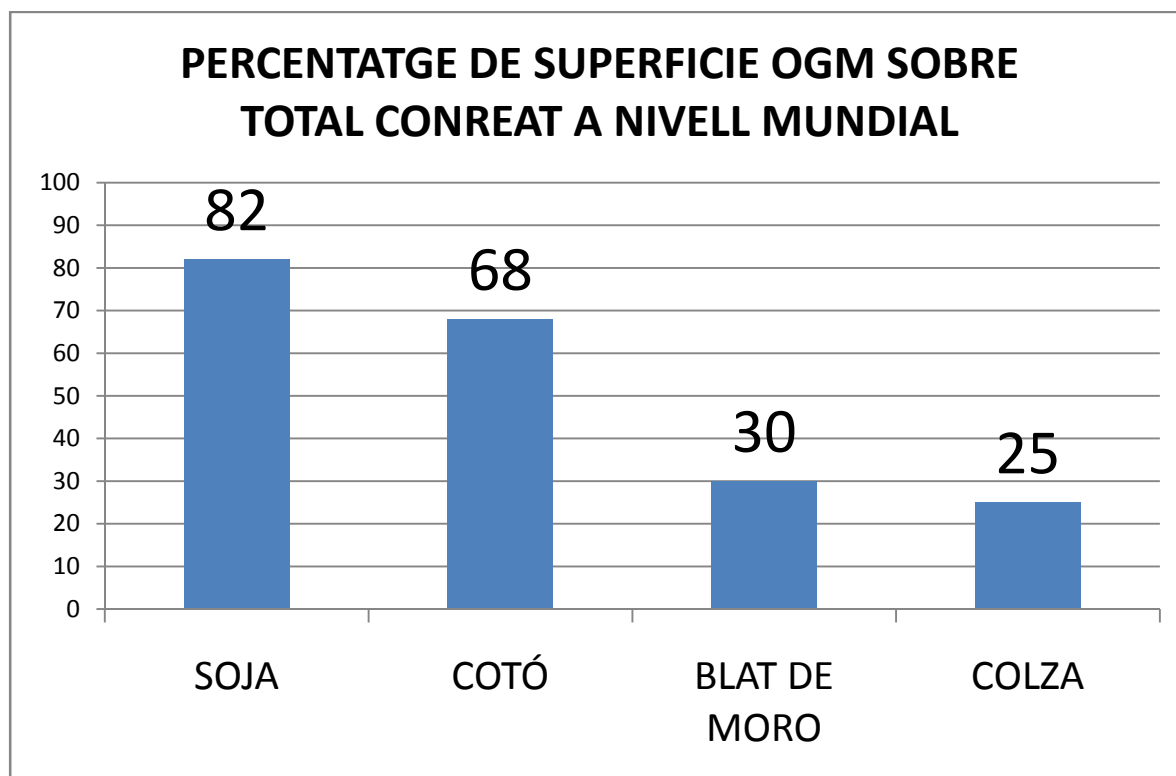
Front als reptes mediambientals, alimentaris i energètics comptem amb una tecnologia cada cop més avançada, més precisa i amb més possibilitats. Fa encara no quaranta anys era difícil imaginar la revolució de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació. Avui estem a les portes de grans transformacions en diferents àmbits tecnològics, però segurament la gran revolució del segle XXI serà la revolució biotecnològica.

Arribats a aquest punt volia referir-me al tema dels organismes genèticament modificats tema en el qual, com vostès saben, Europa no s'acaba de posar-se d'acord, Les raons de fons d'aquesta controvèrsia paralitzant no són tant els hipotètics riscos de sanitat alimentària o d'impactes ambientals -i això sembla evident quan portem ja molts anys amb que tota la soja o el blat de moro d'importació es transgènic-, sinó de competència comercial i de model productiu.

El fet és que amb aquestes posicions enquistades d'uns i altres el tema a Europa no avança i la investigació europea en aquest camp està fortament compromesa. És més, en l'aplicació del principi de precaució, s'està exigint tants protocols i formalismes, que s'està obtenint un efecte clarament contrari al desitjat. Es a dir, els procediments són tant llargs i costosos que només poden realitzar-los empreses molt potents financerament, aconseguint així establir una veritable barrera d'entrada per indústries més properes i petites.

El problema se situa en el fet que, tal com he exposat al principi, hi ha més boques a alimentar, que volen major qualitat i varietat alimentària i amb uns recursos agrònoms, sigui terra o aigua, més

escassos. I, per fer front a aquests reptes, la tecnologia haurà de jugar-hi un paper important, tanmateix en aquest camp Europa, no investiga ni deixa entrar el producte fet d'altres.

En aquest sentit val la pena tenir present la manera diferent com ho han abordat els xinesos. En una reunió del Comitè Central de fa uns anys del encara denominat Partit Comunista Xinès es va posar sobre la taula el tema, i van acordar prohibir l'entrada d'aquests productes desenvolupats per determinades multinacionals per no posar l'alimentació xinesa en les seves mans, però a continuació van declarar la recerca pròpia en aquest àmbit, especialment per a l'arròs i el cotó, una prioritat estratègica de primer ordre. I totes sabem que passa quan s'hi posa.

A casa nostra evidentment no hi ha empreses amb musculatura suficient per abordar aquests temes, i també hi ha una sensibilitat dividida. Per això considero que pot ser important una de les propostes aprovades recentment en el debat monogràfic sobre agricultura, que va tenir lloc en el Parlament el passat mes de juliol, on tots els partits van acordar per unanimitat crear un grup de treball on es poden debatre amb tot el rigor necessari l'estat actual dels organismes genèticament modificats. Acord que té especial importància ara que fa poques setmanes Europa ha resolt deixar aquest tema en mans dels estats membres.

Cap a l'horitzó 2030

Hem parlat del marc general i els objectius fixats l'any 2002 en vistes al 2015, posant especialment el punt de mira en l'agricultura i la pobresa i he fet un repàs breu sobre com

està posicionat el sector a casa nostra, fent especial esment com a reptes a l'energia i la biotecnologia.

Hem podran dir i amb raó que en falta un altre d'important: l'aigua. Però això em portaria a ocupar molts més temps del raonable. Val a dir que s'està fent esforços importants en el camp agrícola i ara també s'està avançant en el ramader. Només un apunt. No és lògic que a Catalunya tinguem dues autoritats de gestió d'un recurs tan important com son els recursos hídrics, i que si son conques internes hi ho decideixi la Generalitat i si son externes la Confederació de l'Ebre. Té sentit que un organisme arbitri la distribució de l'Ebre però un cop fet això, la planificació i gestió tindria que ser única.

Ara bé, si aixequem la mirada cap al futur i ho fem a nivell de planeta, entreveiem un horitzó complicat: molta més població a alimentar i amb majors exigències nutricionals, i amb uns factors limitats importants com son el sòl agrari, l'aigua i fins i tot l'energia.

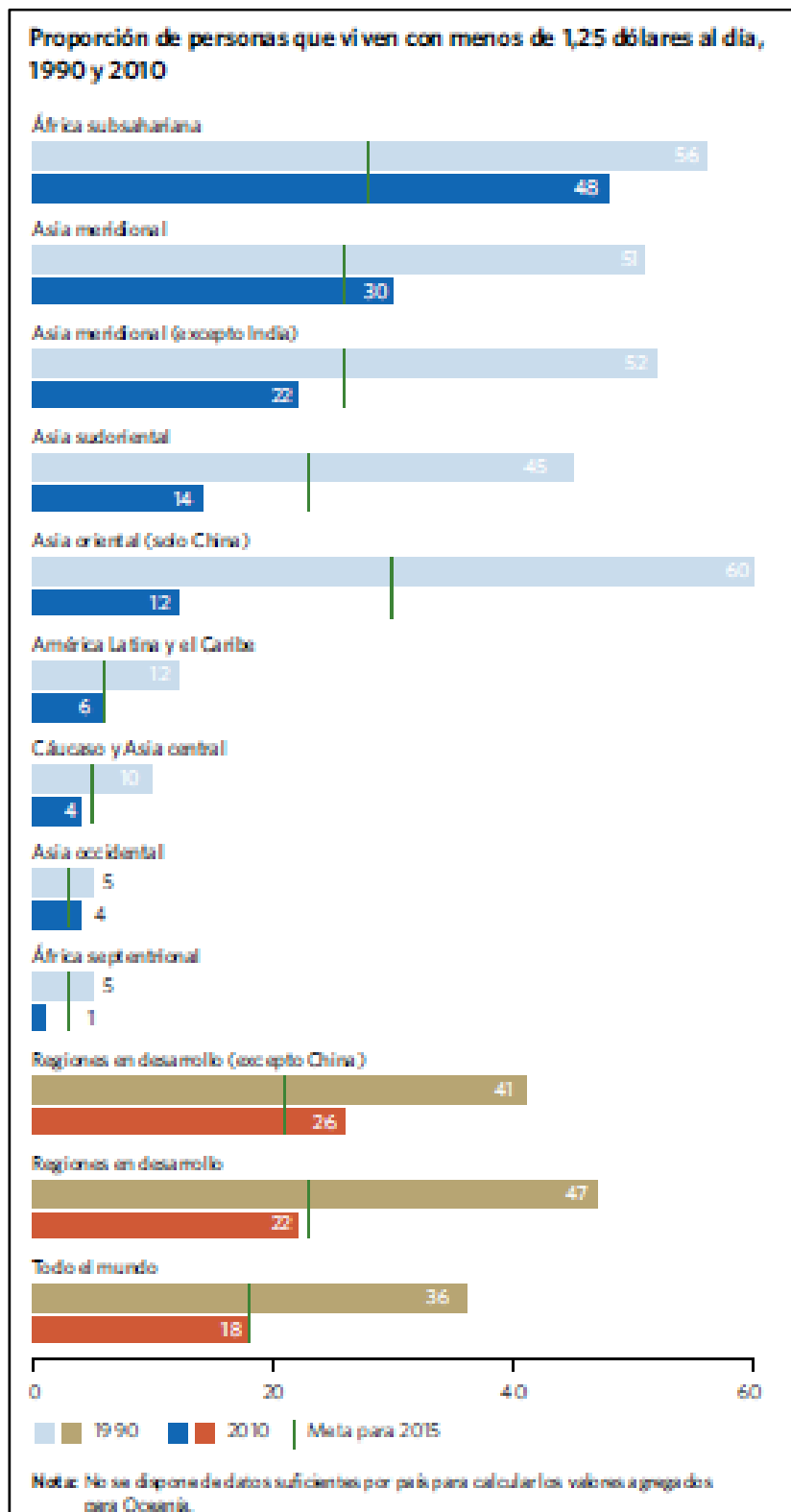
Com encaixar aquest puzzle és el que intenta fer la FAO amb la seva proposta d'intensificació sostenible: basat en l'ús ultraeficient de l'aigua i la intensificació tecnològica.

Com els hi deia al principi, ja en el 2002 NNUU va fixar com uns dels seus objectius a Johannesburg reduir a la meitat el nombre d'habitants que no tenien accés a l'alimentació mínima de cara al 2015.

Focus

Respecte a aquesta meta segons el darrer informe lliurat per NNUU, el de 2014, i com els hi avançava al principi l'objectiu de reduir a la mitat la extrema pobresa mundial l'any 2015, ja s'havia complert amb escriu i més de 700 milions de persones havien sortit d'aquest segment de fam. (gràfic)

Ara es tracta de fixar nous objectius pel període 2015-2030. Des de fa temps NNUU està treballant en formalitzar un document de treball que ha rebut milers d'aportacions de tot el món. Finalment el Secretari general actual Ban KiMoon va presentar a finals de l'any passat aquesta nova proposta en un document titulat "El camí cap a la dignitat pel 2030: acabar amb la pobresa i transformar vides protegint el planeta" (Grafic)

En aquest informe de la secretaria general es fixen 6 grans apartats, que sintèticament són

- 1) Dignitat: acabar amb la pobresa.,
- 2) Vida sana, coneixement i inclusió de la dona.
- 3) Prosperitat: economia sòlida, inclusiva i transformadora.
- 4) Planeta: protegir els nostres ecosistemes per nosaltres i els nostres fills
- 5) Justícia: promoure societats segures i pacífiques i institucions sòlides.
- 6) Associació: catalitzar la solidaritat mundial pel Desenvolupament sostenible.

No entraré al detall, només extrauré un objectiu de l'esmentat informe dins del primer apartat molt clar "Posar fi a la fam, aconseguir la seguretat alimentària i la millora de la nutrició i promoure l'agricultura sostenible".

I dues frases per veure quin es el seu tarannà.

"No es possible que tot es segueixi fent igual que com ara"

"Som la primera generació que podem eradicar la pobresa i l'última que podem actuar en el canvi climàtic"

Aquesta vegada es vol fugir d'aprovar la proposta en el marc d'una gran macro cimera i es proposen 3 reunions durant aquest exercici que seran vitals per tirar endavant aquets objectius pels propers 15 anys: Una conferència a Adis Abeba el juliol per temes de finançament, al Setembre a New York pel desenvolupament sostenible, i finalment el desembre a Paris sobre Canvi Climàtic

I que fa Europa?

Cal recordar que la UE es va convertir des de un bon principi en capdavantera en la lluita contra el canvi climàtic, batallant per que en el seu dia es signés per suficient nombre de països el protocol de Kioto, i així ser vinculant, i però a la vegada dissenyant una política pròpia en aquesta matèria .

Així ha continuat i continua, malgrat que alguns països de la pròpia UE han demanat una certa prudència a l'hora de fixar objectius massa ambiciosos per les conseqüències que se'n poden derivar. Un cas molt concret i que pot interessar en aquest foroés un informe publicat el passat mes de febrer pel Centre d' Investigació de la Comissió que estima que objectius obligatoris indiscriminats de reducció de gasos d'efecte hivernacle en el sector agrari tindria efectes molt negatius per la producció del vacú de carn amb reduccions d' entre el 30 i 50% de la cabana segons el rati de reducció acordat. Si a més no va acompanyat d'una reducció dels costums alimentaris dels ciutadans europeus, això només aconseguiria una deslocalització d' aquesta activitat i un major cost ambiental de transport i possiblement una activitat fora de les fronteres de la UE en pitjors condicions pel planeta.

I també cal recordar que té una política agrària pròpia molt controvertida fora de les seves fronteres i que s'ha de compaginar amb els grans tractats internacionals, especialment amb l'Organització Mundial del Comerç.

Trobar un major equilibri entre la necessitat d' incrementar la seva capacitat productiva per auto abastament però també per contribuir a omplir aquest gap mundial que es preveu alhora que aprofundir en una política ambiental a llarg termini, i posar mecanismes que possibilitin un repartiment més equitatiu en la formació de preus al llarg de la cadena alimentària, son alguns dels seus reptes.

Solidaritat doncs cap a fora i més justícia portes endins.

I Catalunya?

En primer lloc deixi'm que els hi faci una pregunta retòrica. Quants articles o notícies han vist o llegit sobre aquests temes durant aquets mesos que han estat objecte de debat en els principals fors mundials?

Realment si volem que el món fixi en nosaltres, també semblaria oportú que nosaltres ens fixéssim més en el que passa en el món i participéssim més activament en aquets debats, en la mesura de les nostres possibilitats.

Catalunya sempre ha estat oberta a l'exterior, forma part del seu ADN, i no forçosament o exclusivament des de les instancies oficials. L'anomenada societat civil sempre ha estat molt participativa en aquets processos i ara res troba una mica a faltar. I si em permeten els animo a participar en aquest debat encara obert i que com els hi deia anteriorment aquest any pot ser decisiu en les seves concrecions.

I per acabar voldria només un recordatori i una primícia.

Recordar que aquest 2015 ha estat declarat per la FAO com l'any de la preservació dels sòls, aquest recurs que com veiem abans és dels que està tensionant el sistema alimentari, ja que es un recurs limitat i no renovable a escala humana.

I la noticia, que lliga amb tot l'anterior. Avui, i no està fet aposta, el Govern de la Generalitat ha aprovat l'avantprojecte de llei del ús del sòl agrari. Un projecte històricament reclamat des de molts àmbits com a reacció a fenòmens com l'abandonament de terres, l'ocupació de sòls agrícoles per urbanitzacions, indústries o infraestructures o l'emboquiment de grans àrees del territori. Davant d'això aquesta proposta portada al Parlament pretén bàsicament 4coses.

- Catalogar tots els sòls agraris de Catalunya en funció de la seva qualitat i potencialitat productiva.
- Que abans de fer una actuació sobre algun d'aquets sòls, s'estudiïn les possibles afeccions directes i colaterals, i les possibles alternatives
- Facilitar la posada en producció de terres abandonades si algun professional ho demana, creant la figura de l'arrendament forçós.
- Ifinalment facilitar la recuperació d'espais agraris avui embosquits per tal de facilitar la producció, el paisatge de mosaic més ric mediambientalment i contribuir a la prevenció d'incendis

Apostar en definitiva en la mesura que ens permet la nostre condició de paísgeogràficament petit, divers climàticament i accidentat orogràficament a contribuir a l'abastament mundial i a la lluita contra la fam.

A manera de conclusió.

M'he referit al llarg de la meva intervenció als reptes més importants que tenim a l'actual segle XXI: el medi ambient, el proveïment alimentari, la qualitat i la seguretat sanitària dels aliments, així com el seu rol com a vectors de salut, l'energia els sòls l'energia i les estretes interrelacions entre aquests temes. M'he referit també al paper al que està cridada la ciència i la tecnologia per donar sortida a tot plegat.

I acabo ja recordant a un gran líder amb una frase que també recull NNUU en la presentació del seu informe

“L'eliminació de la pobresa no és un gest de caritat. És un acte de justícia. La pobresa, com l'esclavitud o el apartheid no és quelcom natural, sinó una creació humana, i com a tal pot ser eradicada per l'acció dels essers humans. En ocasions el pes de ser gran recau sobre els homes d'una generació. Vostès poden ser aquesta generació. Deixin que la seva grandesa floreixi”

Nelson Mandela